

Arrest

nr. 198 251 van 19 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2018 bij faxpost heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering) (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 januari 2018 om 15u .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart een Colombiaans staatsburger te zijn.

Op 18 januari 2011 dient zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf. Dit visum wordt haar geweigerd op 26 januari 2011.

De verzoekende partij betoogt dat zij sinds 2015 in het Rijk verblijft en samenwoont met haar moeder, die over een legaal verblijf beschikt en haar halfzus, van Belgische nationaliteit. Daarnaast stipt zij aan dat bijna de hele familie in België verblijft en dat zij allen in hetzelfde flatgebouw wonen.

Op 13 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf (artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – hierna verkort de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 3 augustus 2017 onontvankelijk verklaard en op diezelfde dag wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft sindsdien verder in illegaal verblijf.

Op 12 januari 2018 wordt de verzoekende partij administratief aangehouden door de politie te Antwerpen en dit omwille van zwartwerk.

Op 13 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [B.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Colombia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Hij werd echter door PZ Noord op heterdaad betrapt op zwartwerk (PV nummer AN.61.L4.000196/2018 van de politie zone van Noord).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3.08.2017 dat hem betekend werd op 10.08.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene diende op 13.04.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 3.08.2017. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 10.08.2017 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 3.08.2017), geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3.08.2017 dat hem betekend werd op 10.08.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Hij werd echter door PZ Noord op heterdaad betrap op zwartwerk (PV nummer AN.61.L4.000196/2018 van de politie zone van Noord).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het feit dat betrokkenes tante [P.M.] [...]en minderjarige zus [F.P.M.C.] [...] de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven en het feit dat zijn moeder [P.S.] [...] legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont zijn familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder of tante behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder, tante en zus kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Colombia en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Colombia vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 62, § 2 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM).

In een eerste onderdeel van het middel zet de verzoekende partij de aangevoerde schending van het hoorrecht uiteen.

Zij stipt aan dat de verwerende partij de plicht heeft om haar te horen vóór ze een bevel om het grondgebied te verlaten geeft. Ze verduidelijkt dat indien ze elementen had kunnen aanbrengen die de tegenpartij tot een ander beslissing hadden kunnen brengen, er niet anders kan worden vastgesteld dan dat de bestreden beslissing onwettig is.

Daarna betoogt zij, dat zij de volgende elementen zou hebben verduidelijkt:

- dat zij van een zeer bescheiden afkomst is en dat zij in Colombia altijd in een gezinshuis heeft geleefd met al haar familieleden (zolang zij er verbleven),
- dat er een zeer hechte relatie is tussen al haar familieleden en dat zij actueel nog allemaal in hetzelfde gebouw wonen,
- dat haar moeder haar al jaren financieel steunt,
- dat de hele familie in België werkt, met uitzondering van de jongste neven,
- dat haar moeder gerechtigd is op de Belgische nationaliteit, waardoor zij binnenkort een verblijfskaart kan aanvragen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet,
- haar gezondheidsproblemen,
- dat haar huis in Colombia werd afgebroken en dat zij ginds een totaal gebrek aan perspectief heeft.

In een tweede onderdeel van het middel zet zij de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uiteen, waarbij zij aangeeft dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand.

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt dient zij te worden gehoord door de tegenpartij alvorens deze een bevel geeft. Dit wil echter niet zeggen dat zij mondeling dient te worden gehoord, maar wel dat zij haar argumenten moet kunnen uiteenzetten. Dit kan overigens ook blijken uit een aanvraag tot verblijf die de verzoekende partij heeft ingediend, voor zover er niet teveel tijd is verstreken sedert deze aanvraag en het bestreden bevel en voor zover blijkt dat de verzoekende partij in deze aanvraag reeds de argumenten heeft kunnen uiteenzetten waarop zij zich nu beroept.

Luidens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian

Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Wanneer de verwerende partij een bevel geeft dan dient zij ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onder meer rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 april 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag heeft zij de mogelijkheid gekregen om uitgebreid uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat haar aanvraag in België dient te worden ingediend en niet in het land van herkomst. Immers vereist deze procedure in normale omstandigheden een aanvraag in het land van herkomst. Enkel wanneer de vreemdeling aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, dan kan hij een aanvraag indienen in België. In deze aanvraag heeft de verzoekende partij er reeds op gewezen dat ze in België woont met haar moeder, zus en tante en heeft ze gewezen op het legaal verblijf van haar familieleden. Er wordt in deze aanvraag met geen woord gerept over een medische problematiek. Het attest dat de verzoekende partij nu voorlegt en waaruit blijkt dat zij in dagkliniek werd opgenomen dateert van 1 juni 2016. Indien zij nadien nog medische problemen had en opgevolgd diende te worden dan kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij dit kenbaar zou hebben gemaakt in haar aanvraag om machtiging tot verblijf of dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen zou indienen.

Als bewijs van haar actuele gezondheidsproblemen legt de verzoekende partij verder een medische kaart voor dringend medische zorg van het OCMW voor, geldig voor de periode van 1 september 2017 tot 30 november 2017. Daarnaast verstrekt de verzoekende partij ook een attest voor een aanvraag tot dringende medische hulp, waaruit blijkt dat de arts attesteert dat ze dringende medische hulp aanvraagt voor de periode van 1 maart 2017 tot 1 maart 2018.

Alhoewel het attest voor een aanvraag tot dringende medische hulp reeds getuigt van een noodzaak voor dringende medische hulp vanaf 1 maart 2017 en dit tot 1 maart 2018, verleent het OCMW slechts een medische kaart voor de periode van 1 september 2017 tot 31 november 2017. Daargelaten de vraag of er effectief dringende medische hulp vereist was vóór 1 september 2017, kan uit de medische kaart enkel worden afgeleid dat het OCMW zich akkoord verklaart met de terugbetaling van de dringende zorgverstrekking en apothekerskosten voor de periode van 1 september 2017 tot 31 november 2017. Deze periode is ondertussen verstreken, zodat actueel op het eerste gezicht niet blijkt dat de verzoekende partij nog dringende medische hulp nodig heeft.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat er op 12 januari 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgemaakt, waaruit blijkt dat de verzoekende partij toch haar opmerkingen bij de arrestatie heeft kunnen formuleren. Uit dit verslag blijkt eveneens dat de moeder van de verzoekende partij documenten naar de politie heeft gebracht. Hoewel dit geen uitgebreid verhoor is maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aannemelijk dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om op dat ogenblik melding te maken van haar gezondheidsproblemen of van andere relevante informatie.

De verzoekende partij lijkt op het eerste gezicht voldoende mogelijkheden te hebben gekregen om gewag te maken van een eventuele gezondheidsproblematiek. Dit heeft ze nagelaten te doen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid daar geen rekening mee te hebben gehouden bij de afgifte van het bevel.

Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat uit een vragenlijst hoorrecht die door de verzoekende partij, weliswaar na de afgifte van het bevel, werd ingevuld blijkt dat ze zelf heeft aangegeven dat ze geen medische problemen heeft.

Wat betreft het gezinsleven, de situatie van haar familieleden, ... blijkt dat de verzoekende partij hierop heeft kunnen wijzen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt voor wat betreft het gezinsleven.

De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat ze niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om haar volledige situatie toe te lichten of dat ze nog andere elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht wordt prima facie niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op het eerste gezicht aannemelijk.

In een derde onderdeel van het middel vraagt de verzoekende partij zich af of het proces-verbaal zich wel in het administratief dossier bevindt en indien dit niet het geval zou zijn, leidt ze hieruit een schending van de motiveringsplicht af.

De verzoekende partij kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij administratief werd aangehouden omwille van zwartwerk. In het administratief dossier bevindt zich een verslag vreemdelingencontrole waaruit blijkt dat de verzoekende partij werd betrap op het verdelen van reclameblaadjes voor een restaurant. Dit feit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij. Deze gegevens volstaan om de bestreden beslissing op dit punt te schragen. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan welk verschil het zou uitmaken of het proces-verbaal zich in het administratief bevindt of niet, aangezien zij de feiten niet betwist en er een stuk zit in het administratief dossier waaruit blijkt dat de feiten die vermeld worden in de bestreden beslissing overeenstemmen met de vermeldingen in dit stuk.

Verder stelt de verzoekende partij dat er in de beslissing wel gemotiveerd wordt omtrent het gezinsleven, maar niet in de beslissing betreffende het bevel zelf. De verzoekende partij kan hierin niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing bevat zowel de beslissing tot afgifte van een bevel, als de beslissing tot terugleiding naar de grens en in de beslissing tot terugleiding die niet kan worden losgekoppeld van het bevel om het grondgebied te verlaten en op het eerste gezicht ook geen afzonderlijk aanvechtbare beslissing is, wordt melding gemaakt van het gezinsleven. Een schending van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

Tot slot voert zij in haar laatste onderdeel van haar middel aan dat zij van oordeel is dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM, omdat de afweging die wordt gemaakt door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet proportioneel is. Zij stipt aan dat zij slecht geadviseerd werd, dat haar nu nog een inreisverbod wordt opgelegd waardoor ze voor onbepaalde duur in Colombia zal moeten blijven; dat ze daar geen familie heeft; dat haar huis afgebroken is; dat ze gezondheidsproblemen heeft; dat zij brutaal gescheiden wordt van haar halfzus en dit terwijl ze haar situatie op korte termijn zou kunnen regulariseren.

De verzoekende partij ontkent niet dat de verwerende partij een zekere belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar moeder en halfzus en erkent ook dat er een hechte relatie is met de overige familieleden. De verwerende partij is van oordeel dat dit niet volstaat om de verzoekende partij een verblijfsrecht te verlenen. Ze benadrukt dat de verzoekende partij geen nood heeft aan mantelzorg en dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn voor een terugkeer naar Colombia. Ze stipt nog aan dat haar familie haar in Colombia kan opzoeken en dat ze contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met

inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Bij een eerste toegang tot het grondgebied, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu kan niet worden betwist dat de verzoekende partij al jaren illegaal op het grondgebied verblijft en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Haar gezins- en familieleden dat reeds bestond in haar land van herkomst, ook na het vertrek van haar gezins- en familieleden naar België, heeft zij naar haar aankomst in het Rijk verdergezet. Zowel zij als haar gezins- en familieleden waren er zich van bewust dat het verderzetten van dit gezins- en familieleden precair was, gelet op haar illegale situatie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om haar gezins- en familie leven verder te zetten in Colombia. In het verleden heeft ze reeds aangetoond dat dit mogelijk was. Ze werd financieel gesteund door haar moeder en ze maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat dit niet opnieuw zou kunnen gebeuren. Ze stelt wel dat hun woning werd vernield, maar in haar verzoekschrift geeft ze ook wel aan dat ze in Colombia bij haar grootmoeder inwoonde en dat haar grootmoeder nog steeds in Colombia woont. Op het eerste gezicht wordt niet aangetoond dat ze niet opnieuw bij haar grootmoeder kan inwonen. De gezondheidsproblemen waarvan ze gewag maakt, worden op het eerste gezicht niet voldoende aangetoond, te meer ze zelf in een vragenlijst heeft geschreven dat ze geen medische problemen heeft. Dit volstaat dus op het eerste gezicht niet als een onoverkomelijke hinderpaal. Waar ze aangeeft dat ze haar situatie op korte termijn kan regulariseren en nu wordt geconfronteerd met een inreisverbod, dient op het eerste gezicht te worden aangestipt dat het absoluut niet zeker is dat zij haar situatie op korte termijn zal kunnen regulariseren. Hiervoor dient haar moeder eerst een procedure op te starten tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit. Op dit moment staat het nog niet met zekerheid vast dat zij de Belgische

nationaliteit op zeer korte termijn zal verkrijgen. Zo de moeder van de verzoekende partij toch de Belgische nationaliteit verkrijgt, heeft de verzoekende partij nog steeds de mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen vanuit het land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt geen absoluut verbod op binnenkomst in. Het inreisverbod kan ook opgeschort worden. De verzoekende partij dient hiervoor, hoe dan ook, de nodige stappen te zetten in haar land van herkomst. In afwachting van een regularisatie van haar situatie kan zij in contact blijven met haar gezins- en familieleden via de moderne communicatiemiddelen en niets belet het gezin om haar op te zoeken in het land van herkomst. De belangenafweging gemaakt door de verwerende partij lijkt op het eerste gezicht niet disproportioneel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU